

Sygn. akt II Ka 346 /17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Pieńkowski

Protokolant: Dorota Dżiczek

przy udziale Andrzeja Ołdakowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r.

sprawy:

M. W.

oskarżonej o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 23 lutego 2017 roku

sygn. II K 484/16

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

II Ka 346/17

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Wyszkanie oskarżyła M. W. o to, że w dniu 8 września 2016 r. około godz. 18.12 w miejscowości S. gm. S. w ruchu lądowym, kierowała samochodem marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I – 1,01 mg/l, II – 1,12 mg/l, III – 1,02 mg/l, IV – 0,98 mg/l, III – 0,95 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkanie wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. II K 484/16 oskarżoną uznał za winną zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazał ją na karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł (dziesięciu złotych). Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat. Sąd nałożył na oskarżoną, na mocy art. 43 a § 2 k.k., obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 września 2016 r., zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną z kosztów postępowania w sprawie i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił - na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. - obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a mianowicie: art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 353 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nieodroczenie rozprawy w dniu 23 lutego 2017 r., pomimo braku upływu 7 dni pomiędzy doręczeniem obrońcy oskarżonej zawiadomienia o terminie rozprawy a rozprawą główną oraz złożenia stosownego wniosku o odroczenie rozprawy przez obrońcę oskarżonej w dniu 20 lutego 2017 r., co skutkowało pozbawieniem oskarżonej prawa do obrony, wyrażonego w art. 6 k.p.k. Obrońca oskarżonej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest niezasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Nie ulega wątpliwości, iż Sąd Rejonowy w Wyszkowie dopuścił się naruszenia procesowego w postaci niezachowania wymaganego 7-dniowego terminu pomiędzy doręczeniem obrońcy oskarżonej zawiadomienia o rozprawie, a terminem rozprawy. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu rozprawy nie znalazł jednak podstaw, by zaskarżony wyrok uchylić jak domaga się tego obrońca we wniesionym środku odwoławczym.

Termin doręczenia zawiadomienia o rozprawie ma charakter instrukcyjny, toteż uchybienie mu nie powoduje skutków procesowych, za wyjątkiem wniosku oskarżonego z art. 353 § 2 KPK (Postanowienie SA w Krakowie - II Wydział Karny z dnia 3 czerwca 2015 r., II AKz 102/15). Obrońca oskarżonej złożył stosowny wniosek o odroczenie rozprawy, który nie został przez Sąd Rejonowy uwzględniony. Niewątpliwie stanowi to naruszanie procedury karnej, jednakże obraza przepisu art. 353 § 2 k.p.k. nie należy do bezwzględnych przyczyn odwoławczych wyliczonych w art. 439 § 1 k.p.k., które prowadzą do uchylenia orzeczenia, a jedynie stanowi obrazę przepisów postępowania karnego wymienioną w art. 438 pkt 2 k.p.k. W takiej sytuacji, aby zarzut ten mógł odnieść wskazywany przez obrońcę w środku odwoławczym skutek konieczne jest wykazanie, że obraza tego przepisu mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2011 r., SDI 26/10). W apelacji obrońca oskarżonej podnosi taki zarzut, nie ujawnia jednak okoliczności uzasadniających przekonanie, iż naruszenie art. 353 § 2 k.p.k. jakiego niewątpliwie dopuścił się Sąd Rejonowy w Wyszkowie miało wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku.

We wniesionej apelacji obrońca oskarżonej wskazuje, iż naruszenie art. 353 § 2 k.p.k. spowodowało pozbawienie oskarżonej prawa do obrony gdyż nie mogła ona złożyć wyjaśnień w sprawie, a obrońca oskarżonej nie mógł złożyć wniosków dowodowych, co z uwagi na linię obrony oraz kwestionowanie winy i sprawstwa przez oskarżoną na etapie postępowania przygotowawczego było niezmiernie istotne.

Obecnie obowiązujący art. 452 k.p.k. pozwala sądowi odwoławczemu na prowadzenie postępowania dowodowego. Sąd okręgowy takie postępowanie dowodowe miał zamiar przeprowadzić w niniejszej sprawie. W tym celu oskarżona M. W. została wezwana do osobistego stawiennictwa na rozprawie apelacyjnej gdyż sąd chciał dać jej możliwość złożenia wyjaśnień w sprawie, gdyż zdaniem obrońcy prawa tego oskarżona została pozbawiona. Mimo wezwania do osobistego stawiennictwa na rozprawie oskarżona M. W. nie stawiała się na niej i w żaden sposób nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, co wskazuje od samego początku nie chciała składać wyjaśnień podtrzymując tym samym taktykę procesową przyjętą już na etapie postępowania przygotowawczego.

Na rozprawę odwoławczą nie stawił się również obrońca oskarżonej. Obrońca oskarżonej nie skorzystał więc z kolejnej szansy na złożenie wniosków dowodowych, czego rzekomo został pozbawiony na etapie postępowania przed sądem I instancji. Obrońca oskarżonej nie wskazał konkretnych wniosków dowodowych jakie chciał zgłosić, mimo, iż miał taką możliwość zarówno już we wniesionym środku odwoławczym jak również na rozprawie apelacyjnej. W związku z bierną postawą obrońcy sąd odwoławczy nie mógł ocenić zasadność jego ewentualnych wniosków dowodowych, a zgodnie z obecnie obowiązującą procedurą karną nic nie stało na przeszkodzie aby wnioski takie, o ile oczywiście byłyby one zasadne, uwzględnić na etapie postępowania odwoławczego. Taka postawa obrońcy spowodowała zaś, iż sąd odwoławczy nie znając treści ewentualnych jego wniosków dowodowych nie był w stanie ocenić czy ich

nierozpoznanie mogło mieć wpływ na treść wydanego wyroku. W związku z powyższym obrońca oskarżonej nawet nie uprawdopodobnił, iż uniemożliwienie mu złożenia wniosków dowodowych, na skutek naruszenia art. 353 § 2 k.p.k., miało jakikolwiek wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku. Nie można więc uznać, iż naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a tylko takie naruszenie przepisów postępowania, stanowi w myśl art. 438 pkt 2 k.p.k., podstawę uchylenia wyroku.

Mając na względzie powyższe apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby uchylić wydane orzeczenie, gdyż obrona nie wykazała, aby naruszenie procesowe, którego dopuścił się Sąd Rejonowy miało wpływ na treść wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k.